

мало единъ сиромашки синъ. Баща му, когато умираше, го повикаше и му казаше:

— Синко, моите дни се свършиха.

Нямаш пари, нямаш и големъ имотъ. Богатството, което ти оставямъ, е единъ съветъ: обичай труда, защото само той носи истинска радостъ!

Сиромашкиятъ синъ прие съвета като скъпо бащино наследство. Той обикна труда. Отъ ранни зори до късна вечеръ браздише земята, сѣлѣ, женѣше. И радостта, като малка сладкогласна птичка, свила гнѣздо въ сиромашкия домъ.

Веднѣжъ край къщата на работния момъкъ минала Завистьта. Като видѣла гнѣздото на Радостта въ сиромашкия домъ, Завистьта позеленѣла отъ ядъ.

Тя не обичала малката, сладкогласна птичка и решила да я отрови.

Единъ день, Завистьта спряла предъ вратника на сиромашкия синъ. Изкривеното ѝ лице злобно се усмихнало.

— Съседе, — каза тя на работния момъкъ — запжтила съмъ се да ти разгледамъ къщата.

Сиромашкиятъ синъ не познавалъ такава съседка, но си помислилъ, че не бива да върне гостенката, пъкъ ако ще и чужденка да е, и отворилъ уста да я покани. Преди да изрече поканата си, малката птичка отъ гнѣздото извила сладкия си гласъ:

— Не я приемай, не я кани — тя ще ме отрови, ако влѣзе въ къщата ти!

Момъкътъ разбралъ, какво му казала птичката. Той погледналъ право въ очите Завистьта